

Att finna mening

Sorteringen hade tagit en dryg timme. Alla rapporter, uppsatser, artiklar och andra dokument och filer hade sorterats i en hierarkiskt sett synnerligen välbegrundad katalogstruktur. Hela detta fantastiska arkiv av kunskap och underhållning hade av säkerhetsskäl också kopierats till en extern server och bränts på en DVD-skiva. Denna process hade även utförts med de omfattande bild-, ljud- och videobiblioteken på datorn. Dessa innehöll såväl privat inspelade som köpta filmer och ljudklipp. Mest omfattande var emellertid det privata bildbiblioteket, som innehöll åtskilliga hundratal av högupplösta fotografier. Totalt åtgick tolv DVD-skivor vid säkerhetskopieringen, vilka omsorgsfullt sorterades in i en speciell förvaringsmöbel. Vidare var alla, för en allmän publik tänkbart intressanta, dokument tillgängliga på en minst lika perfektionistiskt webbplats. Den digitala livsstrukturen var således oklanderligt iordningställd.

Nöjd med arbetet gick fysikern över till sin fria forskning kring rymdteknik, vilket arbete för honom endast föreföll rekreativt. Han sjönk varsamt ner i fåtöljen, lade ena benet över det andra och började fundera. Efter halvannan timmes tänkande och räknande, gjorde han några anteckningar på sin PDA, varefter han arkiverade dem och städade rent på sitt arbetsbord. Arbetsdagen hade nått sitt slut, men allt framgångsrikt utfört arbete till trots, kände han ändå en svårdefinierad känsla av oro: *förgänglighetsångesten*. Inom en för världen till synes obetydligt snar framtid, säg 100 år, skulle många av hans gärningar vara förlorade och bortglömda. Den grundliga sortering han hade utfört i dag, skulle kanske vara helt implikationslös. Han ifrågasatte meningen med såväl det arbete han utfört i dag, som allt arbete och alla handlingar han någonsin utfört. Betydde det verkligen något, vad han höll på med?

Han lade sig i sängen, men hann inte få särskilt mycket vila innan han såg en ung kvinna stiga in i rummet. Kvinnan var hans allra närmaste vän; det hade heller inte kunnat misstagas för en överdrift att påstå att hon också var han enda riktiga vän. Hon brydde sig verkligen om honom och gav honom trygghet och närhet, någon att vara med, samtala med och ha roligt med. Hon betydde i och med det nästan allt för honom. Kvinnan böjde sig ner och satte trevande in kontakten till en ny lampa de köpt tillsammans tidigare under dagen. Både han och hon väntade spánt på att få se hur lampan skulle lysa upp rummet. "Nu får vi se", sade hon älskvärt. Men lampan lyste inte. Efter någon sekund hördes i stället en hård duns från golvet. Fysikern reste sig explosivt upp ur sängen och fann till sin förskräckelse hur hans enda och alltbetydande vän låg orörlig, och, vilket han snart tvingades inse, död på golvet. I enorm förskräckelse sprang han runt i huset och visste inte hur han nu skulle orka leva. Han föll förtvivlad omkull och kunde inte längre röra sig.

Då vaknade han. Det tog någon timme innan han fullständigt lugnat ner sig efter sin mardröm. I verkligheten hade han inte någon nära vän, trots att han verkligen behövde en. Ibland är världen närapå humoristiskt orättvis. "Det enda positiva med att hon inte finns, är att jag inte kan förlora henne", tänkte han medan han avtrubbat småskrattade för sig själv. Under den nya dagen kom han att fortsätta fundera kring livets mening. "Den saknas", erfor han.

Två timmar senare befann han sig på sitt rum på universitetet. Han förberedde sin nästa föreläsning. Detta var bra för honom, emedan han alltid blev entusiastisk när han höll på med sitt arbete, oavsett om det handlade om fysik eller ren matematik. Han kunde emellertid inte låta bli att också fortsätta sin inre filosofiska monolog. Nu fick den en annan vinkling; det bättre humöret gjorde diskussionen mer positiv. Nu återstod bara att vänta en halvtimme tills klockan blev åtta då föreläsningen skulle börja. Han lutade

sig tillbaka i stolen och tog det lugnt. Han drack lite av mineralvattnet som stod på skrivbordet, medan han tänkte igenom pedagogiken i föreläsningen en sista gång. Han var alltid mycket väl förberedd och kunde därför vara säker på att föreläsningen skulle bli framgångsrik – lika framgångsrik som alltid.

Efter föreläsningen fick fysikern många positiva kommentarer, vilka ytterligare förbättrade hans humör. Den inre monologen kring mening fick därmed en ännu positivare vinkling. Fysikern noterade att monologens vinkling faktiskt berodde på humöret, vilket han inte riktigt tyckte om. Matematiker tycker nämligen om sanningar, och sådana beror inte på det aktuella humöret. Han visste ändå att meningen med livet snarare var något man fick *definiera*, än deducera, och att någon egentlig sanning därför inte existerade, även om de flesta rimligtvis skulle definiera *välmående* som ett grundläggande mål för alla handlingar. Efter en utförlig diskussion fann han emellertid att den positivare inställning han fått under morgonen faktiskt var riktigare än den mer negativa, vilken insikt glädde och lugnade honom djupt.

När han gick hem den dagen, på kvällen, lyste solen genom det tunna molntäcket. Längs horisonten färgades himlen rosa. Han gick på en smal asfalterad gångbana omgiven av gröna skogsdungar. Tre rådjur stod lugnt intill ett större träd och tittade på honom. En kvart senare korsade ett par harar vägen. Fåglarna kvittrade, vilket tillsammans med ljudet av den lätta vinden utgjorde naturens egen bakgrundsmusik.

Framåt natten kunde stjärnorna och månen ses på himlen. Fysikern gick ut och tittade rakt upp. Denna observation fick honom verkligen att känna det faktum, att jorden är en naturlig satellit kring en klass G-stjärna. Fysikern tänkte på att hans liv, som var enkelt och disciplinerat, var honom mycket mer tilltalande än livet som många av hans jämnåriga levde. Deras liv bestod till stor del av krogbesök och festande, med omogna och ogenomtänkta diskussioner och larv, och med en etanolkonsumtion som framkallade kräkningar. "De förstår inte bättre", tänkte han. Själv höll han aldrig på med något sådant, utan levde lugnt och i balans och med genomtänkta vanor; som fysiker var han också en *sanningssökare*, och hans filosofiska monologer gjorde honom även till en *meningssökare*.

Meningen med livet var alltså ytterst välmående. Han mådde bra när han arbetade, varför han fann att han för egen del uppnådde målet någorlunda väl. Förvisso önskade han sig en nära vän, även om han då också skulle få oron för att förlora henne "på köpet". Men allt det goda med den vänskapen skulle nog övervinna oron, och om han i olyckligaste fall skulle förlora henne, skulle han ändå få ha minnena kvar. Skulle han då ångra sig, att han någonsin fått vännen som han förlorat? Man kanske kunde ha flera vänner? "Nåväl, det behöver ju inte jag oroa mig för", tänkte han, "jag har ju ingen sådan vän."

Även förgänglighetsångesten hade försvunnit. Han mådde ju själv bra av sitt arbete, och det var ju också många som fick nytta av det, i och med att han delade med sig av det via sin webbplats och sina föreläsningar och privata diskussioner. Varje möte spridde kunskaper och insikter, som skulle leva vidare länge. Dessutom, insåg han, var han inte alldeles unik; det fanns många som liksom han spred kunskap, och så kommer det nog alltid att vara, så länge intelligens finns i universum. Döden är heller inget att vara rädd för, ty nya medvetanden ständigt uppkommer medan andra försvinner – allt går i cykler. Förvisso har naturvetenskapen ännu ingen förklaring till medvetandet, men antagandet ovan är det rimligaste man kan antaga ansåg han. Nöjd med den mening och det lugn han funnit, gick han och lade sig.

Den natten sov han lugnt; han drömde om rådjur och harar.